

Con Người – Mục Đích Của Sự Dư Dật

**Sự Dư Dật của Đức Chúa Trời
bởi Derek Prince**

Bài dạy kết thúc của chúng ta về sự dư dật của Đức Chúa Trời tập trung vào mục đích của sự dư dật ấy.

Phần cuối của 2 Cô-rinh-tô 9:8 chép rằng:

“để đáp ứng mọi nhu cầu của anh em, lại còn có dư dật để làm mọi việc lành.”

Mục đích mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sự dư dật không phải chỉ để thỏa mãn sự hưởng thụ ích kỷ. Xin đừng hiểu lầm tôi. Tôi tin rằng Đức Chúa Trời vui khi thấy chúng ta tận hưởng sự cung ứng của Ngài. Điều đó làm Ngài vui lòng. Nhưng đó không phải là mục đích tối hậu. Thay vào đó, Ngài muốn chúng ta có sự dư dật “để làm mọi việc lành.” Mục đích của sự dư dật là để chúng ta có thể làm trọn vẹn mọi điều Đức Chúa Trời kêu gọi chúng ta làm, với mọi nhu cầu được đáp ứng.

Một trong những đặc điểm đáng chú ý của các tín hữu trong Tân Ước là họ chưa bao giờ nói: “Nếu chúng ta có đủ tiền, chúng ta sẽ làm điều này.” Họ chỉ đơn giản nói: “Chúng ta sẽ đi đây... chúng ta sẽ đi đó... chúng ta sẽ làm điều này.” Tiền bạc thật sự không phải là vấn đề. Dù họ nói nhiều về tiền bạc và rất thực tế trong cách quản lý nó, nhưng các kế hoạch của họ không dựa vào tiền bạc. Điều này hoàn toàn khác với Hội Thánh ngày nay, nơi mà rất nhiều điều được hoạch định lại phụ thuộc vào tiền bạc.

Công Việc Lành Quan Trọng Nhất

Một việc lành cụ thể mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sự dư dật chính là việc lành quan trọng hơn cả: đó là chúng ta có thể dọn cho Ngài một nơi cư ngụ. Mục đích của Đức Chúa Trời từ khi sáng thế cho đến nay luôn là để Ngài ở cùng con người. Chúng ta thường nói như thể mục tiêu tối hậu của mình là được lên thiên đàng. Tuy nhiên, khi đọc Kinh Thánh, tôi nhận thấy mục tiêu tối hậu là đem thiên đàng xuống đất. Trong những chương cuối của Kinh Thánh, chúng ta không thấy đất đi lên thiên đàng, mà thấy thiên đàng giáng xuống đất. Từ khi sáng thế, mục đích tối hậu của Đức Chúa Trời là để Ngài ở cùng con người.

Hãy suy ngẫm về hai ví dụ lịch sử trong Kinh Thánh, khi Đức Chúa Trời yêu cầu dân Ngài, tức là dân Y-sơ-ra-ên, chuẩn bị cho Ngài một nơi ngụ. Nơi ngụ thứ nhất là đền tạm của Môi-se. Nơi ngụ thứ hai là đền thờ của Sa-lô-môn. Trong cả hai trường hợp, Đức Chúa Trời đều ban cho dân Ngài sự dư

dặt từ trước, để từ sự dư dật đó, họ có thể dâng lại cho Ngài tất cả những gì cần thiết để xây dựng một nơi ngự xứng đáng với vinh quang của Ngài.

Đức Chúa Trời cũng đã đưa ra những chỉ dẫn hết sức rõ ràng về nơi cư ngụ mà Ngài mong muốn. Ngài không để bất cứ điều gì cho sự ngẫu nhiên. Mọi điều đều được quy định một cách tỉ mỉ, và tất cả đều đạt chất lượng cao nhất. Không có gì rẻ tiền hay cầu thả trong bất cứ điều gì mà Đức Chúa Trời đòi hỏi cho nơi cư ngụ của Ngài. Tôi tin rằng điều đó hoàn toàn phù hợp với bản chất của Đức Chúa Trời.

Trước hết, chúng ta hãy xem xét sự cung ứng của Đức Chúa Trời dành cho đền tạm của Môi-se và cách mà điều đó đã được thực hiện. Tiếp theo, chúng ta sẽ nhìn vào sự cung ứng của Đức Chúa Trời dành cho đền thờ của Sa-lô-môn và cách mà điều đó đã được nên. Sau đó, chúng ta sẽ kết luận bằng cách áp dụng những ví dụ này vào thực tiễn cho chính bạn và tôi ngày nay.

Đền Tạm của Môi-se

Trong sách Sáng Thế, Đức Chúa Trời đã lập giao ước với Áp-ra-ham và cho ông thấy trước về thời kỳ dân Y-sơ-ra-ên bị phu tù tại Ai Cập.

"Đức Giê-hô-va phán với Áp-ram: 'Con phải biết chắc rằng dòng dõi con sẽ làm kiều dân nơi đất khách, phải phục dịch cho dân bản xứ, và bị chúng áp bức trong bốn trăm năm. Nhưng Ta sẽ phán xét dân tộc đã bắt dòng dõi con phục dịch, và sau đó họ sẽ ra khỏi đất đó với rất nhiều của cải.'" (Sáng Thế 15:13-14)

Bản dịch Hiệu Đính 2010 chép rằng: "họ sẽ ra khỏi đất đó với nhiều của cải." Khi Đức Chúa Trời báo trước về sự lưu đầy của dân Y-sơ-ra-ên tại Ai Cập và sự giải cứu họ sau đó, Ngài nhấn mạnh rằng khi họ được cứu chuộc và giải phóng, họ sẽ ra đi với nhiều của cải. Điều này không phải là sự tình cờ, mà là một phần trong mục đích đã được Đức Chúa Trời định trước. Chúng ta thấy lời tiên tri này được ứng nghiệm trong Xuất Ai Cập chương 12. Điều đó đã xảy ra ngay sau đêm Lễ Vượt Qua, khi các gia đình Y-sơ-ra-ên được bảo toàn và mọi con đầu lòng của người Ai Cập đều bị giết.

"Dân Y-sơ-ra-ên cũng đã làm theo lời Môi-se dặn, họ xin người Ai Cập các thứ châu báu bằng bạc, bằng vàng và quần áo. Đức Giê-hô-va làm cho dân chúng được ơn dưới mắt

người Ai Cập, nên họ sẵn lòng cho những gì dân Y-sơ-ra-ên xin. Như thế, dân Y-sơ-ra-ên đã tước đoạt của cải người Ai Cập." (câu 35-36)

Có bản dịch chép rằng: "họ đã lột sạch người Ai Cập." Thực tế là dân Y-sơ-ra-ên đã lấy hết mọi thứ mà người Ai Cập có—vàng, bạc, quần áo. Bất cứ điều gì họ để mắt đến và xin, họ đều nhận được. Tại sao vậy? Bởi vì người Ai Cập quá sợ hãi đến nỗi chỉ mong sớm đuổi được dân này đi, bất kể phải trả giá thể nào. Có một mô tả tuyệt đẹp về sự giải cứu của Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ai Cập trong Thi Thiên 105:37: "Ngài dẫn dân Y-sơ-ra-ên ra đi, tay đầy vàng bạc; không một ai trong các bộ tộc của họ chùn bước."

Sự cứu chuộc cung ứng trọn vẹn mọi nhu cầu cho những người được cứu chuộc. Đối với dân Y-sơ-ra-ên tại Ai Cập, tất cả đều đến nhờ đức tin nơi huyết của Chiên Con Lễ Vượt Qua. Đức tin ấy đã mở ra sự cung ứng cho mọi nhu cầu—thuộc linh, thuộc thể và vật chất. Khoảng ba triệu người đã ra khỏi Ai Cập; không một ai đi khắp khiếm, không một ai phải lê bước, không một ai cần gậy hay nạng để chống đỡ. Ngày nay, trong Hội Thánh, chúng ta còn một chặng đường dài để đạt đến tiêu chuẩn đó, nhưng tôi tin đó là tiêu chuẩn của Đức Chúa Trời. Tôi tin sự cứu chuộc là trọn vẹn và bao phủ mọi lĩnh vực trong đời sống chúng ta.

Khi Đức Chúa Trời cứu chuộc họ, Ngài đã lo liệu mọi sự chi trong một hành động—họ ra đi mạnh khỏe và giàu có, mang theo vô số vàng bạc cùng mọi vật quý giá. Tuy nhiên, chúng ta cần hiểu rằng Đức Chúa Trời có một mục đích trong tất cả những điều này. Ngài đã ban cho Môi-se bản thiết kế về đền tạm, nơi Ngài sẽ ngự giữa dân Ngài. Sau đó, Ngài truyền cho Môi-se rằng dân sự phải cung cấp vật liệu và công sức để xây dựng đền tạm ấy.

"Môi-se nói với cả hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng: 'Đây là lời Đức Giê-hô-va đã truyền dạy: Hãy lấy từ của cải mình có mà dâng cho Đức Giê-hô-va. Ai có nhiệt tâm hãy đem lễ vật dâng lên Đức Giê-hô-va như vàng, bạc, và đồng; chỉ xanh, chỉ đỏ tía và đỏ thắm, vải gai mịn, lông dê; da chiên đực nhuộm đỏ, da cá nược; gỗ si-tim; dầu thấp, các hương liệu..., bích ngọc... Trong anh em ai là người khéo tay hãy đến làm tất cả những gì Đức Giê-hô-va đã truyền dạy.'" (Xuất Ai Cập 35:4-10)

Dân sự phải dâng các lễ vật của mình từ sự dư dật mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ qua sự cứu chuộc, để xây dựng nơi cư ngụ đứng như Ngài đòi hỏi. Ngài không cho họ bất kỳ sự lựa chọn nào về nơi cư ngụ ấy. Phải có vàng, bạc và đồng. Mọi thứ đều phải được làm đúng theo yêu cầu của Ngài. Tuy nhiên, những yêu cầu của Ngài không phải là quá đáng, vì Ngài đã ban cho họ tất cả những gì họ cần để làm theo chỉ dẫn của Ngài. Kết quả cuối cùng được mô tả trong Xuất Ai Cập 36:

“Vì vậy, Môi-se phải ra lệnh cho họ loan báo khắp trại quân: “Xin mọi người, nam cũng như nữ, đừng dâng thêm gì cho việc xây dựng Đền Thánh nữa!” Vậy là dân chúng bị ngăn cản đem thêm lễ vật; vì vật liệu họ dâng không những đã đủ mà còn dư cho toàn bộ công việc.” (câu 6–7)

Hãy chú ý đến cụm từ kết: “dù...mà còn dư.” Theo định nghĩa, đó chính là sự dư dật. Đáng tiếc thay, chúng ta hiếm khi thấy tình trạng như vậy trong các hội thánh ngày nay. Sự cứu chuộc mang lại sự dư dật, nhưng mục đích của sự cứu chuộc là để có một nơi cư ngụ cho Đức Chúa Trời ở giữa dân Ngài. Và từ những gì Ngài ban cho chúng ta qua sự cứu chuộc, Ngài kêu gọi chúng ta dâng lại cho Ngài những điều sẽ tạo nên nơi cư ngụ cho Ngài.

Đền Thờ của Sa-lô-môn

Đa-vít lần đầu tiên được Kinh Thánh giới thiệu với chúng ta trong một hoàn cảnh rất khiêm nhường—là con út trong một gia đình ít của cải, chăn chiên cho cha mình trên những ngọn núi đá của Giu-đa (xem 1 Sa-mu-ên 16:6–13). Thế nhưng, đến cuối đời, Đa-vít đã quản lý một số tài sản tương đương với hàng triệu đô la. Trước khi qua đời, ông đã dâng tặng cho nhà của Đức Chúa Trời—cho đền thờ mà Sa-lô-môn sẽ xây dựng—một số tiền tương đương khoảng 126 triệu đô la từ chính tài sản riêng của mình.

Một điều quan trọng mà chúng ta cần nhận ra là trong thời kỳ trị vì của Đa-vít, sự giàu có của Y-sơ-ra-ên đã gia tăng một cách vượt bậc. Thật khó để xác định con số chính xác, nhưng tổng sản phẩm quốc nội của họ chắc chắn đã tăng lên hàng trăm lần. Một dân tộc từng nghèo khó, chật vật mưu sinh nhờ nông nghiệp, chăn nuôi gia súc và chiên cừu, đến cuối thời Đa-vít đã trở nên vô cùng thịnh vượng.

Điều đó không phải là ngẫu nhiên. Sự giàu có của Y-sơ-ra-ên phần nào là kết quả của phước lành Đức Chúa Trời ban cho Đa-vít. Chúng ta biết rằng mỗi khi Đức Chúa Trời tìm thấy một người hợp lòng Ngài để dẫn dắt dân sự Ngài, thì

Ngài sẽ ban phước cho dân sự qua người ấy. Nhưng ngoài điều đó ra, Đức Chúa Trời còn có một mục đích sâu xa hơn. Vào cuối triều đại của Đa-vít, Đức Chúa Trời muốn Y-sơ-ra-ên sẵn sàng cho việc xây dựng đền thờ mà Sa-lô-môn sẽ xây. Một lần nữa, mục tiêu của Đức Chúa Trời là có một nơi cư ngụ để Ngài có thể ở giữa dân Ngài. Và cũng như trước, mọi chi tiết của nơi cư ngụ ấy đều được xác định một cách chính xác. Không có điều gì được để cho người xây dựng tự ý tưởng tượng.

Bản tường thuật về những thứ đã được dâng cho việc xây dựng đền thờ của Sa-lô-môn chứa đựng những ngôn từ vinh hiển bậc nhất từng được ghi chép. Có điều gì đó thật choáng ngợp trong những lời mà Đa-vít dùng để mô tả sự chuẩn bị mà ông đã thực hiện cho đền thờ ấy:

“Ta đã hết sức chuẩn bị cho đền thờ của Đức Chúa Trời ta, nào vàng để làm đồ bằng vàng, nào bạc để làm đồ bằng bạc, nào đồng để làm đồ bằng đồng, nào sắt để làm đồ bằng sắt, nào gỗ để làm đồ bằng gỗ; lại sắm những ngọc bích, ngọc để khảm, ngọc chiếu sáng, ngọc đủ các màu, và các thứ đá quý, cùng đá cẩm thạch trắng rất nhiều.” (1 Sử Ký 29:2)

Hãy chú ý đến từ cuối cùng trong lời mô tả của Đa-vít—rất nhiều. Đó là từ tổng kết sự cung ứng dành cho đền thờ, cũng như đã tổng kết sự cung ứng dành cho đền tạm. Thật vậy, sự dư dật chính là mức độ cung ứng mà Đức Chúa Trời luôn dành cho dân Ngài. Không có gì giới hạn hay keo kiệt trong sự cung ứng ấy. Ngài là Đức Chúa Trời của sự dư dật. Từ tài sản riêng của mình, Đa-vít đã dâng tặng một số lượng vàng tương đương khoảng 95 triệu đô la Mỹ, chưa kể bạc và các vật liệu khác (xem các câu 3–4). Tiếp theo, chúng ta đọc thấy các lãnh đạo cũng đã dâng hiến từ tài sản riêng của họ:

“Bấy giờ, các trưởng gia tộc, các trưởng bộ tộc Y-sơ-ra-ên, các chỉ huy trưởng nghìn quân và trăm người, các người quản lý công việc của vua đều dâng hiến cho công việc đền thờ Đức Chúa Trời. Họ dâng một trăm năm mươi tấn vàng, mười nghìn đồng đa-riếc, ba trăm tấn bạc, năm trăm bốn mươi tấn đồng, và ba nghìn tấn sắt.” (câu 6–7)

Theo tính toán của tôi, các con số trong đoạn này tương đương với 158 triệu đô la giá trị vàng. Riêng David và các trưởng lão đã dâng tặng tổng cộng tương đương 253 triệu đô la vàng từ tài sản riêng của họ. Đó là chưa kể đến bạc, đá quý, gỗ, cẩm thạch và tất cả những vật phẩm khác đã được dâng hiến—thật là một con số choáng ngợp! Chúng ta cần nhớ rằng, trong tất cả điều này, Đa-vít khi bắt đầu chỉ là một cậu bé chăn chiên nhỏ trên những ngọn đồi đá của xứ Giu-đa.

Nơi Ngự Tối Cao của Đức Chúa Trời

Sự phát triển vượt bậc trong nền kinh tế của Y-sơ-ra-ên, điều đã tạo điều kiện cho việc xây dựng đền thờ, không kéo dài lâu—chỉ chưa đầy bảy mươi năm. Tôi tin rằng Đức Chúa Trời đang thực hiện một công việc trong thời đại chúng ta tương tự như điều Ngài đã làm cho Y-sơ-ra-ên trong thời của vua Đa-vít, bởi vì Đức Chúa Trời có một mục đích.

Mục đích đó là gì? Ngài muốn có một nơi cư ngụ. Ngài muốn ở cùng với con người. Và Ngài rất tỉ mỉ về những tiêu chuẩn của nơi cư ngụ ấy. Ngài không hề keo kiệt; Ngài muốn mọi thứ đều phải đạt chất lượng cao nhất. Tuy nhiên, nơi cư ngụ đang được xây dựng cho Đức Chúa Trời trong thời đại này lại khác biệt về bản chất so với cả đền tạm lẫn đền thờ. Đặc điểm nổi bật của nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời ngày nay đã được Phao-lô mô tả:

"Anh em không biết rằng anh em là đền thờ của Đức Chúa Trời, và Thánh Linh của Đức Chúa Trời ngự trong anh em sao? Nếu người nào phá hủy đền thờ của Đức Chúa Trời thì Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt người ấy; vì đền thờ của Đức Chúa Trời là thánh, và đền thờ ấy chính là anh em." (1 Cô-rinh-tô 3:16-17)

Tương tự như vậy, Phi-e-rơ nói rằng:

"Hãy để Ngài sử dụng anh em như những hòn đá sống mà xây nên ngôi nhà thiêng liêng, và ... làm chức tế lễ thánh..." (1 Phi-e-rơ 2:5)

Chúng ta đang nói về nơi cư ngụ tối thượng của Đức Chúa Trời, nơi không được xây dựng bằng vàng, bạc hay bất kỳ vật liệu quý giá tuyệt vời nào đã từng được dùng cho đền thờ của vua Sa-lô-môn. Có một điều còn quý giá vô hạn đối với Đức Chúa Trời, đó chính là con người. Khi Đức Chúa Trời muốn có một nơi cư ngụ quý giá nhất, Ngài chọn một nơi được tạo nên bởi con người, chứ không phải bởi vật chất. Và

chúng ta chính là những con người ấy! Chúng ta là nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời!

Nếu Đức Chúa Trời đã tỉ mỉ và rộng lượng đến như vậy đối với đền tạm của Mô-i-se, và còn hơn nữa đối với đền thờ của Sa-lô-môn—cả hai đều chỉ là những công trình tạm thời—thì bạn có nghĩ rằng Ngài sẽ bớt tỉ mỉ hay bớt rộng lượng đối với nơi cư ngụ tối hậu, đời đời của Ngài, chính là chúng ta, chẳng?

Việc hoàn thành nơi cư ngụ này sẽ đòi hỏi công sức và chi phí vượt xa tất cả những gì đã được đầu tư vào đền thờ của Sa-lô-môn. Những viên đá sống mà Đức Chúa Trời đã chọn phải được khai thác từ mọi dân tộc trên khắp mặt đất, vì Ngài sẽ không thỏa lòng cho đến khi "các nước, các bộ tộc, các dân tộc, các thứ tiếng" đều được đại diện (Khải Huyền 7:9). Vì vậy, Đức Chúa Trời đã định rằng:

"Tin Lành về vương quốc Đức Chúa Trời sẽ được rao giảng khắp đất để làm chứng cho muôn dân." (Ma-thi-ơ 24:14)

Tôi tin rằng có một lý do vì sao những ví dụ về đền tạm và đền thờ được ghi lại trong Cựu Ước. Đức Chúa Trời muốn chúng ta hiểu rằng để hoàn tất nơi cư ngụ tối cao của Ngài trong thời đại này sẽ phải trả một cái giá lớn như thế nào. Dĩ nhiên, chúng ta biết rằng mình không thể trả giá cho sự cứu chuộc của mình, cũng như sự cứu rỗi của một linh hồn không thể đo lường bằng tiền bạc.

Nhưng nếu chúng ta thực sự nghiêm túc với trách nhiệm rao truyền Phúc Âm về Vương Quốc cho hàng tỷ người trên thế giới ngày nay, thì điều thực tế là phải thừa nhận rằng điều này sẽ tiêu tốn hàng tỷ đô la. Đó là những con số hoàn toàn thực tế. Thật hoàn toàn không thực tế khi nói về việc hoàn thành sứ mạng này mà không có tài chính.

Làm Đền Thờ Đây Ấp

Sự cung ứng của Đức Chúa Trời cần thiết cho nơi cư ngụ tối hậu này đã được bày tỏ trong A-ghe 2:6-9:

"Vì Đức Giê-hô-va vạn quân phán thế nầy: 'Còn ít lâu nữa thôi, Ta sẽ làm rung động các tầng trời và mặt đất, biển cả và đất liền. Ta cũng làm rung động tất cả các nước, và báu vật của tất cả các nước sẽ đổ về đây; rồi Ta sẽ làm cho đền thờ nầy đầy dẫy vinh quang.' Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy." (câu 6-7)

Đền thờ nào? Chính là nơi ngự của Đức Chúa Trời. Ở đây, Chúa không nói về đền thờ đã được xây dựng vào thời A-ghe, vì đền thờ đó đã bị phá hủy cách đây mười chín thế kỷ. Ngài đang nói về thời kỳ cuối cùng của thời đại này và nơi cư ngụ của Ngài trong thời điểm hiện tại. (Xem thêm Hê-bơ-rơ 12:25-29.) Chúa phán: "Ta sẽ làm cho đền thờ này đầy dẫy vinh quang." Nhưng trước hết, Ngài nói rằng sự giàu có của các dân tộc sẽ đến để cung ứng mọi điều cần thiết nhằm xây dựng một ngôi nhà xứng đáng với vinh quang của Ngài. Lời tuyên bố tiếp theo trong câu 8 vô cùng quan trọng: "'Bạc là của Ta, vàng là của Ta', Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy."

Khi Chúa Giê-xu chịu chết và sống lại từ cõi chết, mọi kho báu trên khắp thế gian này đều hợp pháp thuộc về Ngài. Ngài là Đấng thừa kế mọi sự, và chúng ta là những người đồng thừa kế với Ngài. Chúng ta cùng chia sẻ cơ nghiệp ấy. Vì vậy, thực tế là chúng ta có quyền hợp pháp đối với bạc và vàng qua Đức Chúa Giê-xu Christ. Tiếp tục với những gì Đức Chúa Trời phán trong đoạn Kinh Thánh này ở A-ghe 2, đến câu 9, Đức Chúa Trời lại trở về chủ đề về vinh quang:

"'Vinh quang sau này của đền thờ [nơi ngự tối cao của Chúa] sẽ lớn hơn vinh quang trước kia. Ta sẽ ban bình an cho nơi này.' Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy."

Một lần nữa, điều này rất rõ ràng rằng việc nhắc đến đền thờ ở đây không phải là nói về ngôi đền đã được xây dựng vào thời Hê-gai. Ngôi đền đó đã bị hủy diệt trong chiến tranh. Thay vào đó, điều này ám chỉ nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời vào cuối thời đại này. Vậy nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời vào cuối thời đại này là gì? Chính là bạn và tôi, dân sự của Ngài, Hội Thánh đã được hoàn tất của Ngài, Thân Thể của Ngài! Chúa hứa rằng vì mục đích xây dựng nơi cư ngụ ấy, sự giàu có của các dân tộc sẽ đổ về. Chúng

ta hãy cùng nhìn vào một bức tranh cuối cùng trong Ê-sai chương 60. Một lần nữa, những lời này được phán với dân sự của Đức Chúa Trời vào cuối thời đại này.

"Hãy đứng lên và tỏa sáng ra! Vì ánh sáng người đã đến, và vinh quang Đức Giê-hô-va đã chiếu sáng trên người. Này, bóng tối bao trùm mặt đất, mây mù che phủ các dân; nhưng Đức Giê-hô-va chiếu sáng trên người, vinh quang Ngài hiện ra trên người. Các nước sẽ tìm đến ánh sáng người, các vua sẽ hướng về ánh bình minh rực rỡ của người." (các câu 1-5)

Có một mối liên hệ trực tiếp giữa sự bày tỏ vinh quang của Đức Chúa Trời và sự giàu có của các dân tộc. Mục đích của Đức Chúa Trời là có một nơi ngự xứng đáng với vinh quang của Ngài. Vì mục đích đó, Ngài sẽ ban cho dân sự Ngài sự giàu có của các dân tộc. Bạn có tin rằng điều này áp dụng cho chúng ta ngày nay không? Tôi tin! Tại sao chúng ta cần sự giàu có này? Để chúng ta có thể hoàn thành nơi ngự của Đức Chúa Trời, nơi được xây dựng bằng những viên đá sống. Đó là con người. Hàng triệu triệu người. Nhưng rất nhiều người trong số họ vẫn chưa một lần được tiếp cận với Phúc Âm của Chúa Giê-xu Christ.

- Điều này sẽ phải trả giá rất đắt
- Điều đó sẽ phải trả giá bằng mạng sống
- Điều này sẽ tốn thời gian
- Điều này sẽ tốn tiền của
- Điều đó sẽ đòi hỏi tất cả những gì chúng ta có

Nhưng Đức Chúa Trời sẽ ban cho chúng ta mọi sự dư dật để thực hiện công việc hoàn thành nơi ngự của Ngài.

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L077-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 24 Sept 2026

Trang web: Derekprince.com/vi/resources

"Đức tin Kinh Thánh thực sự xuất phát từ trái tim và quyết định cách chúng ta sống. Nó không chỉ là một khái niệm trí tuệ, được suy nghĩ bởi tâm trí; nó là một lực lượng thực sự và hoạt động trong trái tim."

Derek Prince

Derekprince.com/vi/resources